

Hoofdstuk 96

Lieve kleinkinderen,

Op mijn 15de verjaardag kreeg ik van mijn broers Jan en Jelle en hun vrouwen, mijn schoonzussen Giny en Gardy , het spannende jongensboek Engelandvaarders, geschreven door K. Norel. Het verhaal gaat over de twee vrienden Evert Gnodde, afkomstig van het eiland Urk en Jan Koekman uit Rotterdam. In 1941 melden zij zich samen aan als vrijwilliger bij de Duitse Kriegsmarine. Ze hadden maar één doel voor ogen: ze wilden naar Engeland om daar soldaat te worden en mee te vechten om Nederland te bevrijden.

Door dan eerst dienst te nemen in het Duitse leger, is wel een héél vreemde manier om je doel te bereiken. In dienst gaan bij de vijand met de bedoeling om uiteindelijk tegen diezelfde vijand te gaan vechten.

Gelukkig loopt dit verhaal van Evert en Jan goed af. Had voor hetzelfde geld heel anders kunnen gaan. Dus geen voorbeeld voor wie dan ook! Maar na een heel spannend avontuur nemen Evert en Jan Duitse soldaten gevangen en stuurt Evert zelfs de oude vissersboot van zijn vader de Noordzee over en bereiken ze veilig Engeland.

Hoofdstuk 96 - In dienst van de Filistijnen - 1 Samuël 27 en 29

Lang geleden, toen David nog de kudde schapen van zijn vader in de velden van Bethlehem hoedde, had de oude profeet Samuël hem genoemd: 'de man naar Gods hart'. En dat was hij nu nog. Niet alleen in zijn stille uren, wanneer hij op zijn harp speelde en psalmen tot eer van God zong, maar ook wanneer hij met zijn ruige mannen over de bergen van Juda zwierf en zich moest verstoppen in grotten en spelonken voor de wraak van koning Saul.

De man naar Gods hart was hij niet omdat hij zo'n voorbeeldig mens was. Nee, dat was hij alleen omdat God hem uitgekozen had. In alle gevaren vertrouwde David op God en wilde hij leven naar Gods heilige wet. Maar dat betekende niet dat hij nooit iets verkeerd deed en dat zijn vertrouwen op de Heer altijd even sterk was!

Het gebeurde een keer, nadat koning Saul hem bijna te pakken had gekregen, dat David alle moed verloren was en tegen zichzelf zei: het is het beste dat ik maar naar het buitenland vlucht. Vandaag of morgen vermoordt koning Saul mij toch nog. Hij besprak dit met zijn mannen en die waren ook van mening dat ze met elkaar het beste naar het land van de Filistijnen konden vluchten. Leuk was het

niet. Maar wanneer je eigen koning je tot de dood toe vervolgt, je eigen volksgenoten je verraden, ja dan word je gewoon gedwongen om je eigen land te ontvluchten. En wat was de toekomst van hun gezinnen, hun vrouwen en kinderen, wanneer Saul hen toch nog gevangen zou nemen? Het was inderdaad het beste om naar de Filistijnse koning Achis in de stad Gath te gaan. Hij zou vast en zeker blij zijn met opstandeling David en zijn zeshonderd mannen.

En zo was het ook. Koning Achis was maar wat blij met de komst van David en zijn mannen. Dit was nu de tweede keer dat die Hebreëer bij hem kwam en om bescherming vroeg. Dan moest hij koning Saul en ook zijn eigen volk wel erg haten. Voor hem en voor alle Filistijnen kon dit niet beter. Diezelfde man die hun reus Goliath had verslagen vroeg om een plek in het Filistijnse leger! Het zwaard van reus Goliath tegen koning Saul! Hun god Dagon was wel erg machtig en wonderbaarlijk waren zijn wegen.

Koning Achis was duidelijk.

‘David,’ zei hij, ‘jij en je zeshonderd soldaten zijn hier welkom. Jullie mogen hier in mijn stad komen wonen en jij krijgt vrije toegang tot mijn paleis.’

Er werden afspraken gemaakt. David bleef de leider van zijn eigen soldaten, maar wel onder het opperbevel van koning Achis. Het was een grote eer dat zij deel mochten uitmaken van het roemruchte leger van de Filistijnen.

Natuurlijk moesten ze in hun eigen voedselvoorziening voorzien. Dat begreep krijgsman David wel. Hij zou wel wraak willen nemen op koning Saul! Zo nu en dan moest hij een inval doen in het land van Juda en van de buit konden zij dan met elkaar leven. Natuurlijk moest koning Achis daarvan wel zijn deel hebben. Maar dat wist David wel. Hij had dat wel meer gedaan! Alleen plunderde hij toen dorpen in Filistéa en nu ging hij dat doen in het land van Juda. Voor de rest was er geen verschil.

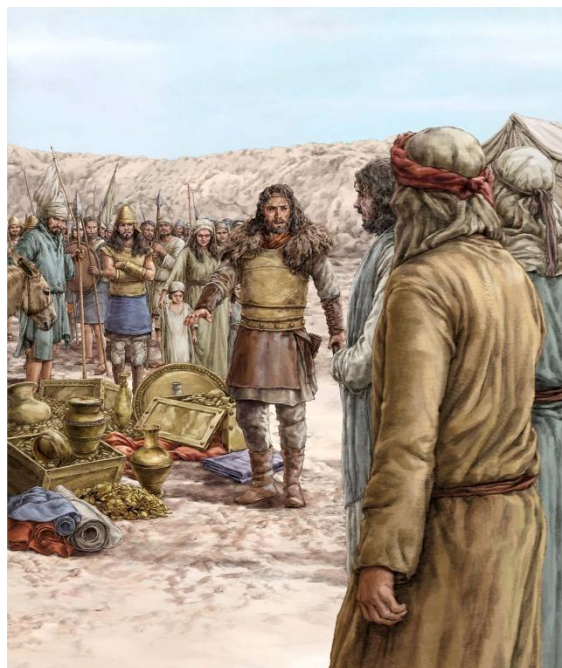
David boog en zei dat het goed was. Achis lachte en dacht bij zichzelf: *wat goed is dit*. Wat zal die Saul kwaad worden wanneer hij hoort dat zijn eigen dienaar David zijn kuddes vee steelt en hele dorpen plat brandt. En wat nog het allermooiste was: wanneer David nu tegen zijn eigen volk streed kon hij later daar nooit meer koning worden. Hij zou zijn hele leven de Filistijnen moeten dienen. Ja, koning Achis wist wel wat hij deed toen hij David aannam als zijn vazal!

Maar waar koning Achis geen idee van had was dat David veel pienterder was dan hij. Ja, David kon hem wel tien keer de baas. Hij was hier in het land van de vijand gekomen om veilig te zijn voor koning Saul. Nee, niet om hen te helpen in hun strijd tegen koning Saul. Nooit zou David tegen zijn eigen volk gaan vechten. Nooit zou hij het land Juda binnengaan om daar te roven en te stelen. Hij had wat dat betreft zijn plannen al lang gemaakt. In plaats van zijn eigen volksgenoten aan te vallen, zou hij dorpen in andere landen gaan plunderen.

Daarna zou hij koning Achis wijs maken dat hij invallen in Israël had gedaan. Maar om Achis om de tuin te leiden moest hij niet hier in de stad Gath blijven.

Daarom ging David een paar dagen later naar koning Achis en vroeg hem of hij met zijn mannen en hun gezinnen niet ergens anders konden gaan wonen. Dichter bij de grens zodat ze gemakkelijker plundertochten in het land Israël konden maken. En het was ook niet goed dat zij zoveel huizen in de stad nodig hadden. Dat zou op den duur alleen maar onnodige spanning geven. Koning Achis vond het direct goed. Hij had niet eens de gedachte dat David hem wel eens zou kunnen bedriegen. David kreeg van hem het kleine stad Siklach dat dicht bij de grens in het zuiden lag, heel ver van de koningsstad.

Lange tijd heeft David in Siklach gewoond. Steeds maar weer trok hij met zijn mannen de grens met Judéa over. Ze deden dan net alsof ze een dorp in Israël gingen plunderen, maar waren ze ver genoeg uit het zicht van de Filistijnen, dan gingen ze de andere kant uit, naar het gebied van de Amalekieten of van andere stammen die in oorlog waren met koning Saul. Hele dorpen brandden ze plat, net zoals de Filistijnen eerder in Israël hadden gedaan. Al het vee en andere kostbaarheden namen ze mee als buit. Een groot deel hielden ze zelf. Ook hun gezinnen moesten eten en drinken. Een gedeelte van de buit brachten ze naar Gath, naar koning Achis, hun heer en meester. Dan groette Achis minzaam en bedankte hij hen voor hun goede gaven. Belangstellend vroeg hij waar ze geweest waren. David wees dan naar het westen en zei: ‘We hebben in het Zuiderland geplunderd.’ Ook noemde David wel eens de naam van een dorp van de Kenieten, een volksstam die het met Saul hield.

‘We hebben in het Zuiderland geplunderd.’

En met zo'n ernstig gezicht vertelde David zijn leugens, dat koning Achis nooit aan zijn woorden twijfelde. Hij prees hem voor zijn trouw en toewijding. Niemand vertelde koning Achis de waarheid. De soldaten van David natuurlijk niet, maar ook niemand uit de dorpen die geplunderd werden. Nee, dat kon ook niet, want David en zijn mannen vermoordden iedereen. *Geen man, geen vrouw en zelfs geen kind bleef in leven, wanneer David daar geweest was....*

Zo ging het maanden achter elkaar maar door. Koning Achis vertrouwde David als was hij zijn beste vriend. Ja, hij dacht dat David met de Filistijnen een Filistijn was geworden. Hij kon natuurlijk ook niet weten dat David Saul nog steeds als zijn wettige koning zag. En ook niet dat David geloofde, ja zeker wist dat hij eenmaal koning van heel Israël zou zijn.

En toch was het voor David en zijn mannen geen mooie tijd. Soms lachten ze erom dat ze de Filistijnen zo mooi voor de gek hielden, maar andere keren schaamden ze zich voor hun list en bedrog. Ze woonden in een stad van koning Achis, ze dienden in zijn leger, maar elk uur gingen ze door met hun bedrog. Elk geschenk dat zij naar koning Achis brachten was één grote leugen. Maar kon het anders? Zodra hun bedrog uit zou komen, zou Achis zich bloedig wreken....

Op zekere dag kreeg David bericht van koning Achis dat hij direct met al zijn mannen naar de hoofdstad moest komen. Het was oorlog en alle beschikbare soldaten moesten opkomen om in de vlakte van Jizreël tegen koning Saul te vechten. Deze keer ging het erom! Als Saul won, dan zouden de Filistijnen hun laatste steunpunten in Israël kwijt raken en lag voor koning Saul de weg naar hun grens open. Maar, wonnen de Filistijnen dan zou de vruchtbare akkers en alle steden in hun bezit komen en konden ze heel Israël dwingen om zware belasting te betalen. Om die reden moest nu ook koning Achis met alle beschikbare strijdkrachten zich bij de vier andere koningen aansluiten. David, de vriend van koning Achis moest mee ten strijde trekken tegen Israël. En David won altijd! Nu hij zijn koning Achis hielp, zou hij weer winnen....

Koning Achis wachtte al op David en toen hij met zijn soldaten in de stad Gath was aangekomen, moest hij direct bij hem komen.

‘Nu is het zover,’ verwelkomde Achis hem. ‘David, nu zullen voor eens en voor altijd met Saul afrekenen. Saul heeft jou zoveel kwaad gedaan, nu is het tijd om wraak te nemen.’

David boog zijn hoofd. Hij kon niet weigeren, maar één ding wist hij zeker: hij ging niet tegen koning Saul vechten. Was hij maar nooit naar de Filistijnen gegaan.... Maar nu was het te laat en hij had het hemzelf aangedaan. Koning Achis ging ervan uit dat hij graag mee wilde doen om Saul te verslaan en als het kon, **hem doden!**

‘O God,’ bad David in stilte, ‘wat moet ik doen? Ik kan toch niet tegen mijn eigen volk vechten? Ik zou mij een vloek op de hals halen en kan dan nooit meer koning van Israël worden. *Heer, help mij!*’

Nog één keer probeerde David met zijn slimigheid er onderuit te komen. ‘Als ik met u mee ten strijde ga, dan ligt de zuidgrens van Filistéa helemaal open. De Amalekieten kunnen zomaar uw land binnenvallen.’

‘De Amalekieten?’ zei Achis verachtelijk, ‘daar reken ik later wel mee af. In lange tijd hebben wij geen last van hen gehad. Het zou ook al gek zijn dat die roversbende juist nu zou komen.’

En weer boog David eerbiedig zijn hoofd. Het was nog niet zo lang geleden dat hij een dorp van hen volledig platgebrand had. Maar dat kon hij niet zeggen.

‘Als mijn heer mij roept,’ antwoordde David, ‘dan gaan wij met u mee en u zult versted staan hoe goed wij kunnen vechten.’

Koning Achis lachte vriendelijk. ‘Waar de koning van Gath heengaat, daar gaat zijn vriend David met hem mee! En deze keer zul jij met jouw soldaten mijn lijfwacht zijn. Mijn leven vertrouw ik aan jou toe!’

David en zijn soldaten in dienst bij koning Achis.

De volgende dag gingen ze op mars, het noorden in. De vijf Filistijnse koningen hadden en geweldig groot leger op de been gebracht. Elke man die een wapen kon dragen was opgeroepen en ging mee ten strijde tegen Saul, de koning van Israël. In een paar dagen tijd trokken ze door het gebied van Efraïm naar de vlakte van Jizreël. Voordat ze verder gingen naar de stelling van Saul bij de Gilboa-bergen, defileerde het grote leger voor de vijf koningen. Honderd bij honderd en duizend bij duizend marcheerden ze voor de vorsten langs. Het leger van Achis was als laatste aan de beurt. Aan het hoofd van de lijfwacht van Achis liep David: *de gezalfde des Heren in de slagorde van de Filistijnen.*

De vier ander koningen schrokken zich te pletter toen ze David en zijn mannen daar zagen lopen.

‘Wat moeten die Hebreërs?’ vroegen zij verwijtend aan Achis.

Trots antwoordde hij: ‘Dat is mijn vriend David, de grootse vijand van Saul. Hij is al meer dan een jaar bij mij in dienst en ik vertrouw hem volkomen.’

Maar de vier vorsten wilden er geen woord over horen.

‘Die Hebreërs willen wij niet mee hebben ten strijde,’ zeiden ze heftig.

‘Ja, wij geloven wel dat Saul kwaad op David is en omgekeerd, maar het zou niet de eerste keer zijn dat tijdens de hevige strijd plotseling deze Hebreërs, onze zogenaamde vrienden, zich tegen ons keren. Stuur David terug naar huis! Wij willen hem **niet** in ons leger erbij hebben.’

Koning Achis riep David bij zich en zei tegen hem: ‘Het spijt mij erg, want jij bent mijn trouwste dienaar, maar de ander koningen vertrouwen jou niet. Zij willen jou niet mee hebben ten strijde. Ga terug naar Siklach en wacht daar op mij tot ik terugkom.’

Dit had David niet verwacht. Nu hoefde hij niet tegen zijn eigen volk te vechten. En ook hoefde hij Achis die hem zo vertrouwde, tijdens de strijd niet in de rug aan te vallen. *Dit was een wonder van God!* Van God die hem altijd hielp, ook al deed hij verkeerde dingen zoals bij de Filistijnen in dienst te gaan.

Maar koning Achis mocht niet merken dat hij zo blij was.

En op een toon alsof hij in zijn eer was aangetast zei hij: ‘Maar koning, wat heb ik verkeerd gedaan dat ik niet tegen uw vijanden mag vechten?’

Achis schudde bedroefd zijn hoofd en zei: ‘David, jij hebt niets verkeerd gedaan. Ik vertrouw jou helemaal. Ik kan er ook niets aan doen, maar de andere koningen willen jou niet mee hebben. Ga morgenvroeg met jouw soldaten terug naar Siklach en wacht daar op mij.’

In alle vroegte gingen David en zijn mannen de volgende ochtend op mars.

David was erg blij dat hij terug mocht gaan. Maar hij had zo’n vreemd gevoel... Net alsof er tijdens zijn afwezigheid in Siklach iets ergs was gebeurd. Als de Amalekieten nu maar niet wraak op hem hadden genomen....